

RESSÒ DE LA PARAULA

El sacerdot, engendrat i lliurat

Sempre hem d'agrair a Déu lliçons de vida que ens venen de gent senzilla, però plena de profunda saviesa. Fa molts anys, un dia, pecant de jove presumptuós, em vaig atrevir a menysprear, gairebé criticar, un costum tradicional, que se seguia en pobles quan un jove paisà acabat d'ordenar sacerdot celebrava la seva primera missa: s'organitzava una processó popular amb alguna pancarta i signes festius, música inclosa, des del seu domicili fins a la parròquia. La mirada envanida, pretesament sàvia, hi descobria més folklore que «autèntica litúrgia»... Però un ancià que ho escoltava es va girar amb una mirada de sorpresa i va dir, com la cosa més evident del món: «De què t'estranyes? El poble sap que aquest nou sacerdot és fill seu, la seva ordenació és un honor per al poble; per què no fer festa?»

Sens dubte hi havia més saviesa en les paraules d'aquell senzill ancià, que en la reacció purista del jove. El temps i el mateix aprofundiment espiritual i teològic van donar la raó a l'ancià. Perquè una vocació al sacerdoci és realment un fruit que l'Esperit ha engendrat en la comunitat de l'Església. I si aquesta vocació madura en el camí formatiu del Seminari, arribant a l'ordenació sacerdotal, la comunitat cristiana —incloses, naturalment, la pròpia família natural i la Diòcesi— lliura, fa donació, a tota l'Església d'aquest fruit que ha estat engendrat i format en el seu si.

Ja hem sentit moltes vegades que l'Església és mare i que la seva fecunditat es mesura pels fills que engendra. En primer lloc, els creients batejats, engendrats i nascuts a la fe (com deien els sants Pares, en el seu si representat en la pica baptismal). Però més particularment els ministres ordenats, ungits per a la missió específica al servei del Po-

ble de Déu. Així, podem parlar d'una doble fecunditat, obrant sempre el mateix Esperit.

És possible allargar el significat de la imatge, observant que engendrar, formar i donar a llum una vocació sacerdotal (com tota vocació) comporta alegries i sofriments, de manera semblant com s'esdevé en els processos naturals des de la concepció fins al naixement. Alegries i sofriments compartits per tota l'Església, començant per la més propera. Fins a aquest punt cal repetir que les vocacions al sacerdoci, el Seminari, la formació dels sacerdots, són qüestions essencialment eclesials. Són autèntics dons de l'Esperit i veritables reptes, que interpel·len la nostra col·laboració, el nostre esforç generós, la nostra capacitat de sacrifici.

En tot el procés de formació del sacerdot no hi cap la més mínima pretensió d'honor o privilegi. Arriba el moment de l'ordenació i l'Església posa davant del Pare el fruit del seu treball: el Pare ungeix el candidat amb l'Esperit, que esdevé un altre Crist, destinat a la missió de pare, pastor, per a servir l'Església, la seva vida i la seva fecunditat...

El mateix amor que va fer possible i va estimular el naixement de la vocació sacerdotal, actua en el moment de l'ordenació i l'enviament a la missió. La mateixa generositat, el mateix desinterès, el mateix lliurament. En efecte, d'ell, i només d'ell, depèn tot misteri de fecunditat en l'Església.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els *whatsapps* de l'àvia

L'àvia té setanta-vuit o setanta-nou anys. Ja ben a prop de la vuitantena. Cada matí desitja el bon dia als fills, als gendres i noies, als nets i altres membres de la família amb un *whatsapp* que comença amb alguna jaculatoria de les que li ensenyaren els pares de ben petita, o amb una pregària curta: «Beneït sigui el nou dia i el bon Déu que ens l'envia»; «Déu vos guard Mare de Déu, gardeu-me, sant àngel meu»; «A Déu m'encomano, a la Verge Maria, a la gràcia de Déu, que per sempre amb mi sia i amb tots els meus»... i continua en les festes notables amb un poema, una fotografia, un dibuix, un escrit breu al·lusiú a la celebració... La tecnologia li ha posat a l'abast un recurs comunicatiu que li permet un apropament als seus, que tots agraeixen. Ahhora, li ofereix una

possibilitat de mestratge que és ben acollit i un acompanyament espiritual esperat per la majoria, perquè neix d'un testimoniatge de fe, de seguiment de Jesús sense fissures, arrelat en la fe dels pares, que li ensenyaren aquestes pregàries, l'acompanyaren en el coneixement de Jesús i en l'experiència del descobriment de l'amor que Déu ens té. El Dimecres de Cendra anuncia l'inici de la Quaresma. Tota la família es donà per assabentada i ja saben de què va. Prou que els n'ha parlat!

«Els nets són la corona dels avis, els pares són l'orgull dels fills» (Pr 17,6). La gratitud a l'àvia és general, per l'amor d'ella i de l'avi, per l'amor i el treball que han esmerçat per construir la família i per ajudar els seus membres a avançar harmònicament. Senten un gran

respecte perquè d'ells han rebut el do de la vida, a través dels seus pares. Saben, també, que els han d'ajudar moralment i material en aquesta etapa de la vellesa. Tenir cura d'ells com ells n'han tingut de fills i nets.

L'àvia creu en el que diu. Parla amb un convenciment que el *whatsapp* traspuja. És testimoni de les paraules que escriu en el dia a dia, que tots coneixen i de les quals tots se n'han beneficiat en un moment o altre. Estima el Pare, segueix Jesús el Fill i confia en la força de l'Esperit. «Ensenyaré els teus camins als pecadors / i tornaran a tu els qui t'han abandonat. / Senyor, obre els meus llavis, i proclamaré la teva lloança» (Sl 50,15.17). I demà, un altre *whatsapp* de l'àvia!

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El sacerdote, engendrado y entregado

Siempre hemos de agradecer a Dios lecciones de vida que nos vienen de gente sencilla, pero llena de profunda sabiduría. Hace muchos años, un día, pecando de joven presuntuoso, me atreví a menospreciar, casi criticar, una costumbre tradicional, que se seguía en pueblos cuando un joven paisano recién ordenado sacerdote celebraba su primera misa: se organizaba una procesión popular con alguna pancarta y signos festivos, música incluida, desde su domicilio hasta la parroquia. La mirada engréida, pretendidamente sabia, descubriría allí más folklore que «auténtica liturgia»... Pero un anciano que escuchaba se volvió con mirada de sorpresa y dijo, como lo más evidente del mundo: «¿De qué te extrañas? El pueblo sabe que este nuevo sacerdote es hijo suyo, su ordenación es un honor para el pueblo, ¿cómo no festejarlo?»

Sin duda había más sabiduría en las palabras de aquel sencillo anciano, que en la reacción purista del joven. El tiempo y la misma profundización espiritual y teológica dieron la razón al anciano. Porque una vocación al sacerdocio es realmente un fruto que el Espíritu ha engendrado en la comunidad de la Iglesia. Y si esta vocación madura en el camino formativo del Seminario, llegando a la ordenación sacerdotal, la comunidad cristiana —incluidas, naturalmente, la propia familia natural y la Diócesis— entrega, hace donación, a toda la Iglesia de ese fruto que ha sido engendrado y formado en su seno.

Ya hemos escuchado muchas veces que la Iglesia es madre y que su fecundidad se mide por los hijos que engendra. En primer lugar, los creyentes bautizados, engendrados y nacidos a la fe (como decían los Santos Padres, en su seno representado en la pila bautismal). Pero más particularmente los ministros ordenados, ungidos para la misión específica al servicio del Pueblo de Dios. Así, podemos hablar de una doble fecundidad, obrando siempre el mismo Espíritu.

Es posible alargar el significado de la imagen, observando que engendrar, formar y dar a luz una vocación sacerdotal (como toda vocación) comporta alegrías y sufrimientos, de manera semejante a como ocurre en los procesos naturales desde la concepción hasta el nacimiento. Alegrías y sufrimientos compartidos por toda la Iglesia, a partir de la más cercana. Hasta ese punto hay que repetir que las vocaciones al sacerdocio, el Seminario, la formación de los sacerdotes, son cuestiones esencialmente eclesiales. Son auténticos dones del Espíritu y verdaderos retos, que interpelan nuestra colaboración, nuestro esfuerzo generoso, nuestra capacidad de sacrificio.

En todo el proceso de formación del sacerdote no cabe la más mínima pretensión de honor o privilegio. Llega el momento de la ordenación y la Iglesia pone delante del Padre el fruto de su trabajo: el Padre unge el candidato con el Espíritu, que deviene otro Cristo, destinado a la misión de padre, pastor, para servir a la Iglesia, su vida y su fecundidad...

El mismo amor que hizo posible y estimuló el nacimiento de la vocación sacerdotal, actúa en el momento de la ordenación y el envío a la misión. La misma generosidad, el mismo desinterés, la misma entrega. En efecto, de él, y solo de él, depende todo misterio de fecundidad en la Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Dia del Seminario

El diumenge més proper a la festivitat de Sant Josep se celebra el Dia del Seminari. Hem conversat amb els seminaristes de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que actualment segueixen el seu camí vers el sacerdoci al Seminari Conciliar de Barcelona. Són Xavier Montané, Joan Francesc Cortés, Samuel Gutiérrez, Josep Sellarés, Alejandro A. Lertora, Manuel Rodríguez i François N'Konou.

Per començar, podríem preguntar-nos perquè cal dedicar-li un dia al Seminari... És tan especial? Què hauria de ser el Seminari per a tota la Diòcesi? L'Alejandro ho expressa ras i curt: «**El Seminari és el cor de la diòcesi**. Però cal generar aquesta consciència i per això serveix el Dia del Seminari, per donar a conèixer el sentit de la vocació, com a responsabilitat de tota l'Església.»

Hi ha quelcom que sempre crida l'atenció quan un jove es decideix a entrar al Seminari. El ventall d'impressions va des de la perplexitat a l'admiració, de la joia a l'agraïment. Què destaca de la vida al Seminari l'últim seminarista que ha començat enguany aquest camí? Li ho hem preguntat al François: «Diria més aviat què vol destacar Jesucrist de la meva vida aquí? Em quedo totalment **obert a la formació espiritual, humana, intel·lectual, cultural en la vida comunitària**; amb la visió de preparar-me per a respondre de manera idònia a la crida del Senyor i per a allò que Ell espera de mi en el ministeri presbiteral.»

S'entén que la vida al Seminari incideix sobretot en la formació, però com ens recorda Mn. Joan Pere Pulido, delegat diocesà per a la formació dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat, a l'article d'aquest Full, segons la *Ratio Fundamentalis*, la formació del prevere és contínua tota la vida. Els seminaristes creixen ja amb aquesta consciència. «El prevere és cridat a "conformar la seva vida al misteri de la Creu del Senyor", és a dir, a tenir "els mateixos sentiments de Crist" —ens diu el Samuel—. Aquest és el sentit més pregon de l'anomenada formació contínua o permanent dels preveres. Per això, tot el nostre ministeri està orientat en aquesta direcció, **tot és formació permanent, tot és ocasió per a créixer en la configuració amb Crist**. Perquè només així, conformats al seu misteri pasqual de mort i vida, serem capaços de representar sacramentalment el misteri del seu amor fins a l'extrem.»

L'altra clau fonamental que subratlla Mn. Joan Pere és l'acompanyament, el que reben i el que hauran d'exercir com a preveres. El Joan Francesc reconeix que «la formació del Seminari i la pastoral a les parròquies és en sí ja una formació per a poder acompanyar a la comunitat cristiana que el nostre bisbe ens confiarà en un futur com a preveres. Crec que el més important és aconseguir un **equilibri entre la pregària, el coneixement de la Sagrada Escriptura i els consells dels formadors i preveres** que ens anem trobant en el nostre camí. I, sobretot, la consciència que nosaltres només som uns instruments utilitzats pel Senyor.»

Després dels anys d'estudi de filosofia i teologia ve el període de «pràctiques», permeteu-me dir-ho així... És l'etapa pastoral, durant la qual ja no viuen al Seminari sinó en una parròquia, participant del

Nadal 2019 amb els seminaristes a la Llacuna. D'esquerra a dreta: bisbe Agustí, Samuel, Joan

seu ritme. És el cas del Xavier, que descriu així el seu aprenentatge en aquest període: «Es dona un abaixament: l'estudiat aquests anys aterra a la realitat concreta. Quan estic a classe de pastoral em brollen idees que vols materialitzar, es desvetlla un desig de viure significativament (i millor) amb aquells a qui ets enviat. És important la presència i vida més intensa a les parròquies, on descobrires crides quotidianes en rostres molt concrets, on et fas al lloc, on **creix cada cop més l'estima cap a la comunitat i el desig de servir-la, on reconeixes que la comunitat et cuida, et guareix, et salva.**»

De les mateixes comunitats cristianes, de les pròpies famílies, sorgeixen les vocacions al sacerdoci. Però no ens enganyem: són poques. D'aquí la invitació a la pregària per les vocacions. Al Josep, que porta un grupet d'escolans a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts, li hem preguntat si els escolans són el planter de les vocacions sacerdotals. Ell ho veu així: «L'escolania és un espai que serveix per seguir creixent en l'etapa catequètica i per anar descobrint la vocació universal de tot batejat: sentir-se fill de Déu. Per tant, no només és el planter de futures vocacions al sacerdoci, sinó de qualsevol vocació cristiana! **Hem d'intentar generar espais on es pugui créixer en la vocació cristiana, compartir-la i acompanyar-la**. No hem d'oblidar que Déu crida a qui vol, on vol i quan vol! Nosaltres tan sols hem d'acompanyar i testimoniar

uri - Pastors missioners

rra a dreta: Alejandro, François, Josep, Manolo, Xavier, Francesc i Mn. Joan Pere

amb la nostra vida aquest do que hem rebut de Déu.»

El lema d'enguany d'aquesta diada és «Pastors missioners». Però... es pot ser pastor missioner també a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat? «Ser missioner no vol dir que un hagi d'anar-se'n kilòmetres lluny —diu el Manolo—, **un sacerdot pot fer de missioner en el seu poble, a la seva parròquia**. Essent present a qualsevol activitat del municipi, associacions, col·legis; **donant testimoni mitjançant l'exemple de vida** a cada ambient on som, prop de les persones del nostre poble, i encara que no vinguin a missa, que ens sentin que som prop d'ells; escoltant-los i compartint amb ells les seves aficions.»

Coneix més la vida al Seminari Conciliar amb aquest vídeo ▶

El Do de la vocació presbiteral

L'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola del passat mes d'abril de 2019 va aprovar i aplicar per als nostres seminaris, el document presentat per la Congregació per al Clergat de la Santa Seu: El Do de la vocació presbiteral (*Ratio Fundamentalis institutionis sacerdotalis* - RFIS). I ens ofereix un nou pla de formació per a les noves generacions de sacerdots i com a resposta als actuals desafiaments socials, eclesials, culturals i formatius, seguint el que va decretar el Concili Vaticà II i el magisteri més recent dels papes. Un pla formatiu cridat a configurar també les comunitats cristianes i, en elles la fe anunciada, creguda i testimoniada en Crist Bon pastor, perquè el món tingui vida i vida abundant (*Jn 10,10*).

Aquest nou pla de formació posa la dimensió essencial de l'Església del do de la vocació presbiteral al centre de l'atenció dels cristians, recordant les notes característiques de la formació presbiteral: la unitat i continuïtat de la formació, la gradualitat i la integralitat, dins d'un ambient de vida comunitària, amb el degut acompanyament personal i discerniment vocacional. D'aquestes notes subratllo dues:

a. **La unitat i continuïtat de la formació.** El deixeble cridat a seguir a Crist com a pastor mai deixa de formar-se i de configurar-se amb ell: *Aquell que*

ha estat cridat pel Senyor a «estar amb ell» (cf. Mc 3,14) i ésser missioner de l'Evangeli, ha d'aprendre cada dia a entrar en els secrets del Regne de Déu, vivint una relació profunda amb Jesús. Aquest «romandre» amb Crist implica un camí pedagògic-espiritual, que transforma l'existència, per a ser testimoni del seu amor en el món (RFIS 61).

b. **L'acompanyament i el discerniment vocacional.** Un mitjà privilegiat de formació sacerdotal que requereix la necessitat, la confiança i experiència de ser ajudats (Cf. RFIS 45.47), en el context de la vida comunitària i com a signe de maduresa: *La vocació a ser pastors del Poble de Déu demana una formació que faci dels futurs pastors experts en l'art del discerniment pastoral, això és, capaços d'una escolta profunda de les situacions reals i d'un bon judici en les opcions i les decisions. Per a practicar el discerniment pastoral, convé posar en el centre l'estil evangèlic de l'escolta, que allibera al Pastor de la temptació de l'abstracció, el protagonisme, l'excessiva seguretat de si mateix i d'aquella gelor, que faria d'ell un professional de l'Esperit», en lloc d'«un bon samarità» (RFIS 120).*

Mn. Joan Pere Pulido

Delegat de Pastoral Vocacional

El Dia del Seminari a la parròquia

Com viuran els seminaristes aquesta diada a les seves parròquies?

- Amb normalitat i senzillesa, des de la quotidianitat.
- Pregant al Bon Déu que segueixi suscitant vocacions i que em faci ser testimoni del seu amor.
- En adoració a Jesús Sagramentat.
- Amb la participació al programa de ràdio setmanal de la parròquia a Ràdio Piera, oferint un petit testimoni.
- Parlant de la vocació a la catequesi d'infants, als joves, etc.
- Participant a l'eucaristia dominical, on pregarem per les vocacions i compartiré el meu tes-

timoni vocacional i la meua vida quotidiana al Seminari.

- Visibilitzant la importància de la vocació en tota vida cristiana: recordant que Déu ens crida a tots a l'amor.
- Amb espais de reflexió i pregària al voltant dels reptes que presenta avui el ministeri ordenat i la seva relació amb el laicet.
- Donant gràcies per la bellesa i la importància de la vocació.
- Distribuïnt el subsidi litúrgic «Pastors missioners».
- La pregària per les vocacions i pel Seminari intentem que sempre sigui present a la nostra comunitat, però aquest dia serà més profunda.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Santa Caterina de Suècia, verge, filla de santa Brígida.

25. □ Dimecres [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Brauli, bisbe de Sa-

ragossa (631-651); santa Màxima, màrtir.

27. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família.

28. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Guntram (Gontran),

rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

Diumenge IV de Quaresma (A)

COMENTARI

De la ceguesa a la fe en Crist

Joan ens presenta tot el camí que segueix el cec de naixement per arribar a la fe. Jesús el cura, però per al cec Jesús només és un home: *Aquell home que es diu Jesús*. Ara entren en joc els fariseus: *Els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi*. El gran problema és que aquell dia *era dissabte*. Per això les discussions: Si és pecador o si no ho és. Però sembla que els jueus ho tenen clar: *Nosaltres sabem que aquest home és un pecador*. Però el cec respon molt assenyat: *Que sigui un pecador, a mi no em consta. Només em consta una cosa: jo era cec i ara hi veig*. Però el cec també hi va veient interiorment: *Tots sabem que Déu no escolta els pecadors. Si aquest no vingüés de Déu, no tindria poder per a fer res*. Ara Jesús ja no és un home qualsevol, ja ve de Déu. I Jesús li fa la pregunta definitiva: *¿Creus en el Fill de l'home?* I la fe del cec és total: *Hi crec, Senyor. I l'adorà, reconeixent-lo com a Déu*. El miracle sol no converteix; el cec primer pensa només en un home; els fariseus no creuen malgrat l'evidència del miracle. En canvi amb el diàleg amb Jesús, i amb cor ben obert i disposat, el cec arriba a la fe plena. Perquè com diu Jesús al final: *Si fóssiu cecs, no tindríeu culpa, però vosaltres mateixos reconeixeu que hi veieu; per tant, la vostra culpa no té cap excusa*. El gran pecat és no voler acceptar la ceguesa. Tots som cecs, i només Jesús ens pot guarir, però tan sols si acceptem que som cecs; altrament és impossible la curació. I cal ser valents, no com els pares del cec que tenen por i busquen excuses per a no afirmar clarament el miracle de Jesús. Valentia per creure. Perquè *Déu veu en el fons del cor*, com diu la primera lectura: *Allò que l'home veu no és allò que val; l'home només veu l'aspecte exterior, però Déu veu en el fons del cor*. I nosaltres, com diu Pau, il·luminats per Crist, som *llum*: *Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat*. Una vida així demostra que realment Crist i la fe en ell ens il·luminen.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 16b,1.6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i ves-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el feu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'as-serena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a ves-sar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscor, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometem en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 9,1-41) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que veiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el soc.» Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sam 16,1b.6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor dijo a Samuel: «Llena tu cuerno de aceite y ponte en camino. Te envío a casa de Jesé, el de Belén, porque he visto entre sus hijos un rey para mí.» Cuando llegó, vio a Eliab y se dijo: «Seguro que está su ungido ante el Señor.» Pero el Señor dijo a Samuel: «No te fijas en su apariencia ni en lo elevado de su estatura, porque lo he descartado. No se trata de lo que vea el hombre. Pues el hombre mira a los ojos, más el Señor mira el corazón.» Jesé presentó a sus siete hijos ante Samuel. Pero Samuel dijo a Jesé: «El Señor no ha elegido a estos». Entonces Samuel preguntó a Jesé: «¿No hay más muchachos?». Y le respondió: «Todavía queda el menor que está pastoreando el rebaño». Samuel le dijo: «Manda a buscarlo, porque no nos sentaremos a la mesa mientras no venga». Jesé mandó a por él y lo hizo venir. Era rubio, de hermosos ojos y buena presencia. El Señor dijo a Samuel: «Levántate y úngelo de parte del Señor, pues es este». Samuel cogió el cuerno de aceite y lo ungió en medio de sus hermanos. Y el espíritu del Señor vino sobre David desde aquel día en adelante.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo; / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / Enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,8-14)

Hermanos: Antes erais tinieblas, pero ahora, sois luz por el Señor. Vivid como hijos de la luz, pues toda bondad, justicia y verdad son fruto de la luz. Buscad lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciándolas. Pues de vergüenza decir las cosas que ellos hacen a ocultas. Pero, al denunciarlas, la luz las pone al descubierto, y todo lo descubierto es luz. Por eso dice: «Despierta tú que duermes, levántate de entre los muertos y Cristo te iluminará.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 9,1-41) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar, vio Jesús a un hombre ciego de nacimiento. Entonces escupió en la tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego, y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé (que significa Enviado)». Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo». Otros decían: «No es él, pero se le parece». Él respondía: «Soy yo». Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé y veo». Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado». Otros replicaban: «¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos?». Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta». Le replicaron: «Has nacido completamente empecatado, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron. Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús le dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es». Él dijo: «Creo, Señor». Y se postró ante él.